

Όταν—το Ρόδο του Χειμῶνος με τὸν Δευκοκίμαντον Αἰγαλὸν καὶ Τολμηρὸν Θαλασσοπόρον—τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως με τὴν Φίλην τῶν Ζῶων καὶ Δικέφαλον Αἰτῶν—ἡ Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος με τὸν Ἰερολοχίτην, Ἑθνικὸν Ὀνειρον, Σταυραετῶν, Φαῦ-Διάβολον καὶ Ἀμύμητον Γελοιοποιῶν—ὁ Ἰερολοχίτης με τὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Ἀφροσπεραγομένο Κῦμα, Ἑθνικὸν Ὀνειρον, Ἀφραν καὶ Δούκιον τῶν Σαλιῶνων—ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης με τὸ Ἑθνικὸν Λάβαρον, Ἑλληνίδα, Σενιευμένο Ἑλληνοπούλο, Κύνειον Ἄσμα καὶ Δευκοκίμαντον Αἰγαλὸν—ὁ Ἀστὴρ τῆς Καισαρείας με τὸν Ὑπερφάνηρον Φοῖνικα, Ἀφροσπεραγομένον Κῦμα καὶ Ἡλιόλουστον Προῖαν—ἡ Ἑλληνίς με τὸν Γαλαξίαν—ὁ Ἑσπερὸς Ἀγγελοῦ με τὴν Δούκιον τῶν Σαλιῶνων, Κυρίαν Σκαρφαλόστρα καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσασκαϊάδα—ἡ Εἰκοσθὴ Πέματι Μαρτίου με τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Ὁραῖαν Ἑλλάδα καὶ Σηπταίον τὸν Ἀφρικανόν—ἡ Χλόη με τὴν Εὐτυχὴ Ἥμεραν, Δικέφαλον Αἰτῶν καὶ Δούκιον τῶν Σαλιῶνων—ἡ Ἡλιόλουτος Προῖα με τὸν Ἰππερῶτον Ἀγγελιαφόρον, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον καὶ Εὐτυχὴ Ἥμεραν—ἡ Ἑσπεράδα με τὴν Δούκιον τῶν Σαλιῶνων, Διακριθεῖσαν Ἀρσασκαϊάδα, Κυνόφθαλλον Ἑλληνοπούλαν, Γόνδολαν τῆς Βενετίας καὶ Ρυολέτιον—ὁ Ἑλληνικὸς Παῖς με τὸ Σανδὸ Διαβολάκι, Αἰθέριον Πλάσμα, Ἀφροσπεραγομένο Κῦμα καὶ Ἑλληνικὴν Καρδίαν—ὁ Φλοῖτος τῆς Θαλάσσης με τὴν Ἡλιόλουστον Προῖαν, Νεοδαυλοῦλο καὶ Ἰερολοχίτην—ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐσθῆμον με τὸ Ἰππερῶτον Ὀνειρον, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης καὶ Δευκοκίμαντον Αἰγαλὸν—τὸ Ὑπερ Πατρίδος με τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, Ἀγγελον τοῦ Ἑλέους, Γλυκὸ Φιλάκι, Αἰθέριον Πλάσμα καὶ Αἰθερίαν Ὑπαρξιν—Ἀρτίβα δὲ Καρχηδόνιος με τὴν Εὐτυχὴ Ἑμπερῶτον, Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, Μισρὸν Δόκιμον, Ἑλληνα Στρατιώτην καὶ Ὀνειρον τῆς Πατρίδος—ὁ Δευκοκίμαντος Ἀγγελος με τὸν Δευκοκίμαντον Αἰγαλὸν, Νύκτα τῆς Καστέλλας, Ὁραῖαν Τουρλίδα, Ὑπτιπτήν Αἰτῶν καὶ Ἀφραν.

Ξεῖρω! . . . χαίρω πού ἐγίνες καλά! ἡ σημερινή σου φροσιότη ἐπιστολή με ἀπέξημωσε διὰ τὴν σιωπὴν, ἣ ὅποια εὐχομαι νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ διὰ τέτοιαν αἰτίαν! Σενιευμένο Βαρυστάκι (ἔστειλα δὲ ἡ Φαίδιον σ' εὐχαριστεῖ!) Κουφιολόκο (βεβαίως, ἐπιτρέπεται νὰ γράφης ὅλας τὰς λύσεις πού ἐπιδέχεται μίᾳ Ἄσκησι—διότι κάποτε, μερικαὶ ἐπιδέχονται καὶ δύο καὶ τρεῖς λύσεις) εἰς τὴν πόλιν σου ἔχω πολλοὺς συνδρομητάς, καὶ τὸν περὶ οὗ ἐρωτῆς! Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας ([ΕΕΕ], με μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν γράφε μου συχνὰ καὶ μὴ σὲ μέλη διὰ τὰς ἀνορθογραφίας . . . πού δὲν κάμνεις!) Κλέωνα Σ. (βεβαίως, ἀρκεῖ νὰναφέρῃ τὸν ἀριθμὸν τῆς Μετοχής, ἐκ τῆς ὁποίας ἠγόρασε τὸ κουπόνι!) Ἀχιλλέα Η. Α. (τὰ ψευδώνυμα αὐτά, πρὸς τὸ παρόν, εἶνε ἐλευθέρως ὥστε διάλεξε!) Ἐρυσθῶν Τεῖχος κτλ. κτλ.

Εἰς δὲας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Μαρτίου
[Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φανέλ-λους, ὧν ἕναστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

- 141. Δεξιόγραφος.**
Γράμμα καὶ ἀντωνυμία Ρίξε μέσα 'ς τὴ φωτιά.
Κι' ἀπ' τὴ στάχτη ἐκείνη κάμε
Ἐν' ἀρχαῖο βασιλιά.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐσθῆς Ἑσπεράς
- 142. Μεταγραμματισμός.**
Ἡ ζοὴ σου περατοῦται,
Ἀντὶ ὃ ἀν βάλῃς Λ,
Καὶ ἀμέσως φανεροῦται
Εἰς σοφὸς ἐκ τῶν ἐπτά.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σκαρφαλόστρας

- 143. Στοιχειώγραφος μετὰ Τονογράφου.**
Ἄν τώρα τῆς θαλάσσης
Τὸν τόνον καταβάσης
Καὶ γράμμα τῆς κολλήσης,
Ποῦ δὲν θάπροήσης
Πῶς ἔφαρσ ἐμπρός σου
Θὰ ἰδῆς ποῦλι γνωστὸ σου;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σατηρίας
- 144. Μωσαϊκόν.**
Πρῶτος ἀραγε, φίλτατοι, ἦρωσ σπουδαῖος
Ἐνταῦθα κρυμμένος εὕρισκετ' ἀρχαῖος;
Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσθίδος Α. Κίτσου

- 145. Κεχυρμένη Πυραμῖς.**
1.—Ρήτωρ ρερητόρourke τὸ ρερητορευμένον ρῶ.
2.—Ἐχεις; διδς.
3.—Εἰς τὸ μάλλον ἐπικινδυνον μέρος τῆς μάχης πολεμᾷ ὁ ἦρωσ.
4.—Εἰς τοῦ κήπου τὴν ἀκραν ἦν εὐώδες ἀνθεῖ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λατομεῖου τῆς Χίου
- 146. Κρυπτογραφικόν.**
1 2 3 4 5 6 7 8 = Στρατηγός.
2 7 4 = Σύνδεσμος.
3 8 7 4 4 7 = Δοξολογία.
4 7 5 = Ἐπίγραμμα.
5 6 7 8 = Ἀργοναύτης
6 5 6 3 = Ἀρχ. Βασιλίσσα
7 4 4 7 = Πρόσωπον τῆς Γραφῆς
8 5 6 3 4 = Ἀρχαία πόλις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλίδος

147. Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.
Πῶς ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἡ σημερινὴ Πεντέλη;
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κατερινοπούλου.

148-152. Μαγικὴ Συλλαβή.
Τῇ ἀντάλλαγι δύο γραμμάτων ἐκάστου τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσει ἄλλας τόσας λέξεις:
Κύλων, ἰστός, ἀκμή, ἀστειός, ἀφανής.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰππου

153. Ἑλλητισούμφωνον.
η-αι-η-α-η-υια-ου-αου
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγευμένης Ἀμοφθαλασσῆς

154. Γριφώδης Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν ἑξ λέξεων, αἱ ὁποῖαι θὰ εὐρεθῶν λυμένον τοῦ γρίφου, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίας περιφροῦ πύλης:
I ρα ρα ρα α
I ν I ρα α α
I απ I ρα α II
I ρα α α
—ω ρα ρα ρα α

ΛΥΣΕΙΣ
Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.
20. Πλοῖαριον (πλοῖα, Ρίον). — 21. Πρόκας-κάπρος.
22. Κ
 ΔΑΣ
 ΦΟΛΟΣ
 ΚΕΛΑΙΝΩ
 ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ
 ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ
τοῦ Ν: Δελάν, Ἑλένη, περὶ, ἄρως, νῆσσα (αἱ λέξεις αὐταί, γραφόμεναι ἢ μίᾳ κάτωθεν τῆς ἄλλης, σχηματίζουσι κυδόμε-ξον)—31. ΠΗΝΕΛΟΠΗ (Πηνελόπος, κΗ-τος, ΣΙΝε, Τάμ.Εσς, Ρωμύ.Λος, Ἀλκαί.Ος, Εσθθ.Πίος, Λεοπάρ.Ης.)—32. Οὐδὲν ἀνευ τοῦ Θεοῦ.—33. Ἐνδῶ ζῶ, σφείλω νά-ραπῶ τὴν Διάπλασιν (Ἐν ὃς ο-ζωόφιλον-αγ ἀπὸ τὴν διὰ πλᾶ-σύν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάττωτος ἔρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλλοτρίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ἴσα ἢ ἴσως.
Ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ αἱ τιμὰ ἔννοσται εἰς χρυσόν.
Ἀγγελίαι στέλλονται ἀνευ τοῦ ἀπτιμῶν, ἢ μὲν ἀντίμιον ἑλλείπει, δὲν δημοσιεύονται.]

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάκια πανταχῶθεν.—Ἐμμανουήλ Ἀναγνωστόπουλος, Αἰδίν (Asie Mineure). (5'—28).

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάκια πανταχῶθεν.—Costis M. Dracopoulos, Cordonnerie Parisienne, Caire (Epypte). (5'—29).

Ανταλλάσσω καλλιτεχνικὰ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάκια πασῶν τῶν χωρῶν.—Georges Dimakas, No 831, 9th Ave. New York. (U.S.A.) (5'—32).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὄφρησας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0.25).
Ἐσωτερικοῦ: Ἔτησίαι . . . δρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . » 4,50 Τριμήνος . . . » 2,50	Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος » » 5,50 Τριμήνος » » 3,— Αἱ ἀνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		
Περίοδος Β' .—Τόμος 13ος		Ἐν Ἀθῆναις, 25 Φεβρουαρίου 1908	Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 13

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)
Τότε ἐπὶ τέλους ἐσκέφθησαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν τῶν πρὸς τὸν νότον.
Δεμένη εἰς τὸ ναυάγιον, ἡ βάρκα των παρεσύρετο μαζί μ' ἐκεῖνο ἀπὸ ἕνα βραδυάτατον ρεῦμα τῆς θαλάσσης. Αἱ πυξίδες καὶ οἱ ἐξάντες, πού εὐρήτην ὁ Ἰάκωβος, τῷ ἐπέτρεψαν νὰ ὑπολογίσῃ τὸ στίγμα. Ἐξηκρίβωσε τότε ὅτι εὕρισκοντο εἰς τὴν 70ην μοῖραν ἀνατολικῆς μῆκους καὶ τὴν 2αν νοτίου πλάτους, εἰς ἴσην ἀπόστασιν μετὰ τῶν νήσων Μαλδιδῶν καὶ τῶν νήσων Λάγος.

Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, μετὰ τὴν τεραστίαν ὄψιν τοῦ κυκλώνος, ἡ εὐθραστός λέμβος εἶχε διατρέξῃ ἐπάνω ἀπὸ τετρακοσίας θαλασσινὰς λεύγας καὶ εἶχεν ὑπερβῆ τὴν γραμμὴν τοῦ Ἰσημερινοῦ. Τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον τὴν παρέσυρε τώρα, ἦτο πολὺ γνωστὸν εἰς τὸν νεαρὸν καταδρομέα ἦτο τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον, ὅταν πλησιάζῃ ἡ ἐποχὴ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, συνδέει τὰς ἀκκὰς τῆς Ἀφρικῆς μετὰ τὴν Ἰνδοκίαν καὶ διαβαίνει πρὸς βορρᾶν τῶν νήσων Σεῦχελῶν καὶ τῆς Σουμάτρας.
Ὁ Ἰάκωβος εἶπε τότε πρὸς τοὺς δύο ναύτας, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε δώσῃ νέαν ζωὴν ἢ ἀνέλπιστος ἐκείνη βοήθεια:
— Θάρρος, παιδιά! Εἰμαστέ στὸν καλὸ δρόμο. Ἀρμενίζομε πρὸς τὴν Νῆσον τοῦ Μαυρικίου. Τὸ σκέλεθρο αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Γάλλοι ἔκαμαν πρότον ἀπ' ἐδῶ καὶ ὅτι ὁ Σουρκοῦφ ἐκαθάρισε τὸ πέλαγος ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους.
— Φθάνει νὰ ζῆ ἀκόμη! εἶπεν ὁ Ἐβέλ ἀναστεναίνων.
— Ἄν δὲν εἶνε ζωτανός, νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι ἀπέθανε, ἀφοῦ ἐσκότωσε περὶ σισσοτέρους Ἑγγλέους παρ' ὅσους ἔχα-σεν αὐτὸς ἰδικούς του ἀνθρώπους. Εἶνε ὅμως ζωτανός, σὰς τὸ ἐγγυᾶμαι. Ἄλλως τε, ἀρκεῖ νὰ ἰδῆ κανεὶς τὸ σκαρὶ αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ πλοίου διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ πόσο

ἀξίζουν τὰ δαμάσκηνα πού τοῦ ἐτίναξαν οἱ δικοὶ μας. Γιὰ κυττάξετε.
Καὶ ἐδίεξε, κατὰ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ διαυγοῦς καὶ πλαταγίζοντος νεροῦ, τὸ τεράστιον σχίσμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ξεκοιλιάσῃ τὰ πλευρὰ τῆς ἀγγλικῆς φρεγάτας ὑπὸ τὴν Ἰσαλον γραμμῆν.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Γουλιέλμος ἐξυπνοῦσε μετὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ εὐεργετικοῦ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον τὸν ἠλευθέρω-σεν ἀπὸ τὸν πυρετόν. Ἦνοιξε μετὰ πολὺ

δροσιστικὸν ποτόν. Ἐνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξεφούσκωσε τὸ στήθος του. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συσπασμένου προσώπου του ἰλαρύνθησαν.
— Εἶνε καλὸ! εἶπε, καὶ ἕνα χαμόγελο ἐφώτισε τὸ ὄχρον προσωπᾶνι του, μετὰ τὰ μελανιασμένα χεῖλη του, ἐνῶ τὰ χεῖρα του, πού ἕως τότε ἦσαν μουδιασμένα καὶ ἀκίνητα, ἀνεσηρόνοντο διὰ ἄρπασον τὸ ἄδειο ποτήρι ἀπὸ τὰ χε-ρια τοῦ Κλαβαγίαν.

«Ἀνέβησαν εἰς τὸ ἀκυβέρνητον σκάφος...» (Σελ. 90, στ. γ')

μεγάλῃν δυσκολίαν τὰ μάτια του:
— Νερὸ! ἐπιθύρησε, προφέρων τὰς δύο συλλαβὰς τῆς κραυγῆς, τὴν ὁποῖαν πρωτοφάνει τὸ στόμα, ὅταν ἡ σὰρξ ἐξεγερθῇ ἐναντίον τοῦ φρικτοῦ βρασιανιστηρίου τῆς δίψης.
Ὁ Ἰάκωβος ἔχυσε εἰς ἕνα ποτήρι ὀλιγον νερὸ ἀπὸ ἕνα ἀσκόν, πού εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλην καὶ τὸ ἐχρω-μάτισε μετὰ ὀλίγας σταγόνας καλοῦ κρα-σιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρεθῇ εἰς τὸ ναυα-γισμένον σκάφος.
Ὁ μικρὸς ἄρρωστος ἐρρούρηξε τὸ

Ὁ μαρκήσιος ὁμοῦς ἔφρινε φρόνιμον νὰ μὴν ἐκτελέσῃ ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μικροῦ. Ἐτύλιξε τὸ φλογισμένον μετα-πὸν του μετὰ ἕνα βρεγμένον πανί. Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἐξοιμῆσις, ὑπὸ τὴν ἐ-ξωτερικὴν ἀκτινοβολίαν, ἄφινεν ἀρκετὴν δροσίαν εἰς τοὺς κροτάφους του. Κατέ-πιπν, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο συτρό-φους του, ἔκαμεν ἕνα εἶδος προχείρου κρεββατιοῦ, σκεπασμένον μετὰ τὸ πανὶ μιᾶς τέντας.
Εἰς τὸ κρεββάτι ἐκείνο ἐξήπλωσαν τὸν μικρὸν Οὐίλ, ὁ ὁποῖος εἶχε βυθισθῆ

πάλιν εις τον βαρυν ύπνον της άτονίας. Οί τρεις άνδρες, δακρυσιμένοι από την άνησυχίαν, έμειναν με την σειράν άγρυπνοι κοντά εις τον μικρον άρρωστον διά να τον προσέχουν.

Δέν έμεινε πλέον άλλο να κάμουν παρά να έγκαταλείψουν το εύεργετικόν ναύαγιον, διά να ώφεληθούσιν από το εύνοϊκόν αεράκι και να κερδίσουν καιρόν και διάστημα.

“Απλώσαν λοιπόν όσα πανιά ήμπόρεσαν να προμηθευθούσιν και να εφοδιάσουν την λέμβον των.

“Επειδή ο άνεμος διετηρήθη όλην την νύκτα, έπροχώρησαν έκαστον περίπου μίλια προς τα νοτιοδυτικά, διευθυνόμενοι, ως ένόμιζαν, προς την Μαδαγασκάρην.

Κατά την άρχήν, οι φυγάδες παρετήρησαν μετά φόβου ότι ο άνεμος ήτο άνατολικός. Είχε μεταπηδήσει κατά το διάστημα της νυκτός, και τώρα τους έπήγαυε προς την δύσιν.

“Επροσπάθησαν να λοξοδρομήσουν. Διότι θα ήτο παραπολύ σκληρόν να χάσουν ό,τι εκέρδησαν με τόσα βάσανα. Τώρα πού έδλεπαν ότι κάθε ώρα τους έπλησιαζε προς τας γαλλικάς νήσους, ή είρωνεία θα ήτο πολύ πικρά, αν εξενέριζαν από την πορείαν των, αν δέν έπήγαιναν πλέον προς τον νότον, διά να σφενδοπισθούσιν προς την δύσιν ή τον βορράν.

Δέν ήθελαν να πιστεύσουν τα μάτια των και όμως αυτό ήτο ή αλήθεια. Άντι να εξακολουθήσουν καταβαίνοντες προς νότον, παρεσύροντο τώρα με άρκετην όρμήν προς τα δυτικά.

“Όταν ήθελήσαν να εύρουσιν την εξέγγησιν του φαινομένου, έπεισθήσαν πλέον. Το ρεύμα, το όποιον τους παρέσυρε, είχε άλλάξει θέσιν, καθ' όλα τα φαινόμενα. Άντι να διαβαίη υπό τας Σεύχέλλας νήσους, διέβαινε τώρα ύψηλότερα από αυτάς και έγανετο προς τας άκτας της Σομάλης. Η άπαισία λάμψις αυτής της πικρής αληθείας τους έριψε πάλιν μέσα εις τους άλγεινούς φόβους, τους όποιους πρό όλίγου είχαν περάσει. “Όλαι των αι άγωνίαι έπρόκειτο να ξαναρχίσουν.

Πρό όλίγου όμως ή Θεία Πρόνοια τους είχε στείλη άνέλπιστον βοήθειαν. Ο Ιάκωβος ύπενοήμιεσεν τοϋτο εις τους συντρόφους του και τους έβεβαίωσεν ότι θα ήτο άνανδρία να δειλιάσουν ακριβώς την στιγμήν πού είδαν ότι το θάρρος των είχαν ενισχυθή από ατρία έντελώς άνεξάρτητα της θελησεώς των και της προσωπικής των ενεργείας.

—“Έχετε δίκαιον, καπετάνιε, ώμολόγησεν ο Βρετόνος Έβέλ. Και όμως όλίγον έλειψε να χάσωμεν το θάρρος μας! Ο

καλός Θεός μας έκαστεν άρκετά διά να μάς βοηθήσει. “Ας βοηθήσωμεν τώρα και έμεις τον έαυτον μας.

— Το πρώτον πού πρέπει να κάμωμεν, άπήντησεν ο Κλαβαγιάν, είναι να προσπαθήσωμεν να εξέλθωμεν από την κοίτην του ρεύματος, και να εξάκολουθήσωμεν, ει δυνατόν, τον δρόμον μας προς νότον. Έκει ειπε ή μόνη σωτηρία.

“Εξήγησε δέ τους λόγους, πού τον έκαιναν να όμιλήσιν οϋτω.

“Η συνάντησις της ακρωτριασμένης φρεγάτας απέδεικνυεν ότι είχε συγκροτηθή ναυμαχία εις τα πλάτη εκείνα. “Ήτο λοιπόν βέβαιον ότι οι Γάλλοι

είχαν εμφανισθή εις εκείνα τα μέρη.

— Ποιός είναι οι συμπαιριώταί μας πού έπολέμησαν; Δέν γνωρίζομεν άκόμη. Έλπίζω όμως ότι δέν θ' άργήσωμεν πολύ να το μάθωμεν, και δέν φαινεταί πιθανόν να ενικήθωσιν οι ιδικοί μας.

— Από πού το συμπεραίνετε, καπετάνιε; ήρώτησεν ο Ούσταριτζ.

— Πιστεύεις, άπήντησεν ο νέος, ότι αν ήσαν νικηταί οι Άγγλοι, θα έγκατέλειπαν ένα καράβι τόσο μεγάλης αξίας σαν εκείνο; Είδατε μόνοι σας ότι αι μπουκαπόρτες είχαν άκόμη κανόνια. “Αν υποθέσωμεν ότι οι Άγγλοι ήθελαν να εξαφανίσουν την φρεγάταν, θα την έτινάζαν τουλάχιστον εις τον άέρα.

Το έπιχείρημα ήτο εύφές, δέν έπαισεν όμως τον Βάσκον, ο όποιος έσειςε την κεφαλήν και έτόλμησε να κάμη μίαν σβαράν αντίρρησιν.

— Ημπορεί όμως το ίδιον να ειπή κανείς και διά τους Γάλλους, αν αυτοί έχουν νικήσει τους εχθρούς των. Διαιτι να έγκαταλείψουν και αυτοί την φρεγάταν;

— Υπάρχει μία εξέγγησις, ή οποία μου φαίνεται έπαρκής, ειπεν ο Ιάκωβος.

— Και ποία ειπε αυτή ή εξέγγησις, καπετάνιε;

— Ίδού! Η ναυμαχία θα έχη γίνη την παραμονήν ή το πρωί της ήμέρας πού έπέρασεν ο σίφουγας. “Αμα τον είδαν να έρχεται, οι Γάλλοι εδιάρθθησαν να περισυλλέξουν τους πληγωμένους μέσα εις τα άβλαβή πλοία των και να φύγουν από τον κύκλον της άνεμοζάλης. Δέν έπρόφθασαν να πάρουν ό,τι ήθελαν και ήμπορούσαν ν' άπαρτίσουν από την φρεγάταν. Και δι' αυτό την έγκατέλειψαν.

Ο Ούσταριτζ έμεινεν ευχαριστημένος με αυτήν την εξέγγησιν, έννοων πολύ καλά ό,τι όποιαδήποτε και αν ήτο ή αλήθεια, δέν έπέτρεπε τότε οϋτε ή ώρα οϋτε ο τόπος να την εξακριβώσουν. Το κυριώτερον μέλημά των αυτήν την ώραν ήτο πώς να γλυτώσουν, το ταχύτερον,

από τον κίνδυνον της θαλάσσης και της πείνας.

Δι' αυτό, μ' όλην την πινηγρήν θερμοκρασίαν, έπροσπάθησαν να κατασκευάσουν πανιά διά την λέμβον των με τα λείψανα των πανιών, πού είχαν πάρη από την φρεγάταν.

Κατώρθωσαν με αυτά να αύξήσουν τον δρόμον της λέμβου των, και έπροχώρησαν άρκετά μίλια προς νότον, έχοντες την άμυδραν έλπίδα μήπως ιδούσιν κανένα πανάκι εμφανιζόμενον προς το μέρος εκείνο του όρίζοντος.

Τόση ήτο ή πυρετώδης άνωπομονησία των φυγάδων, ώστε οϋτε μίαν στιγμήν δέν τους ήλθεν ή άμφιβολία μήπως δέν θα ήτο γαλλικόν εκείνο το πανάκι. Ο Σουρκούφ αλώνιζε την θάλασσαν, δι' αυτό ήσαν υπερέβαιοι. Και ίσως θα είχαν το εύτύχημα να τον συναντήσουν.

Δυστυχώς, ο άνεμος, ο χρήσιμος άκόμη μ' όλην την δυσάρεστον διεύθυνσιν του, έμετριάσθη πάλιν, διά να κοπάσει έντελώς μετά σαρανταοκτώ ώρας.

Πάλιν ή άπειλή της έγκαταλείψεως και του θανάτου από την πείναν είχαν ύψωθή επάνω εις τας κεφαλές των τρεσάρων θαλασσοδαρμένων. “Ορισμένους ή μοίρα ήτο εχθρική δι' αυτούς, και ή αποθάρρυνσις τους έκυριεύσε διά δευτέραν φοράν. Χωρίς να λογαριάσωμεν ότι ή πλήρης εκείνη γαλήνη και νηνεμία ήτο προάγγελος νέων καταιγίδων. Έπρόκειτο λοιπόν πάλιν να έπιπέσουν έναντίον των οι τυφώνες των νοτιών θαλασσών, αι τρομεραί εκείναι ήβέλλαι του ουρανού και των υδάτων πού ανατρέπουν την φύσιν και μεταβάλλουν ένιστε την όψιν της γής.

Ο Ιάκωβος ήρχεισε να ελαττώνη τας μερίδας των τροφίμων, του ποσίμου ύδατος πρό πάντων. Το προηρούμενον πάθημά τους, είχε γίνη μάθημα. Δέν έπρεπει να μείνουν άπροστοίμαστοι. Είς την ύγρην εκείνην έρημον, το τρομερώτερον βασανιστήριον ήτο ή δίψα, και υπέρασαν τόσα από αυτό, ώστε δέν ήθελαν να πάθουν πάλιν τα ίδια.

“Αλλά τί ήτο δυνατόν να κάμη ή άπειπιστική προσπάθεια του άνθρώπου έναντίον της ανηλεούς όργής του ουρανού και της στερήσεως των πάντων; Αι ήμίραι και αι νύκτες έπερνούσαν, εξαντλούσας τας προμηθείας, όλιγοστεύουσαι τας δυνάμεις των δυστυχών εκείνων άνθρώπων.

“Ήσαν σχεδόν τρεις εβδομάδες, άφ' ότου είχαν δραπετεύσει από την Μαδράς. Και ήτο θαύμα πώς το ελαφρόν πλοίαρίον των δέν είχαν υποκύψει εις τας έφίδους του Ωκεανού.

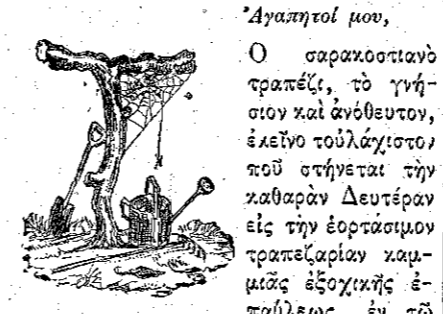
“Αλλά και πάλιν ή πείνα, ή δίψα, ή τρομακτική ζέσθη έκαιμαν το έργον των. “Επασαν οι άνθρώποι εξηντλημένοι, ο ένας μετά τον άλλον, και την φοράν αυτήν, παραδόξως, τελευταίον ύπέκυψε η

παιδάκι. Ο Γουλιέλμος Τερνάν επάλαισεν άπελπιστικά έναντίον της ασθενείας.

Ολομόναχος εις το τιμόνι, ήγαγκάσθη να φροντίση διά την σωτηρίαν των συντρόφων του, να τους περιποιηθί, να τους φέρη, με άπείρους προφυλάξεις, τας όλίγας σταγόνας του θερμού νερού πού είχαν μείνη εις το βάθος των άσκων. “Επειτα, όταν είδε τον Ιάκωβον Κλαβαγιάν να δαμάζειται από το άδιόκοπον παραλήρημα και να σωριάζεται, εις την πρόμην αναισθητος, άνίκανος να σαλειεί, ο μικρός όρφανός έκρινε το έργον του τελειωμένον και έπεσε και αυτός ν' αποθάνη εις το πλευρόν του μεγάλου νικημένου φίλου του...

“Επεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Πέτρον Μασί.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Αγαπητοί μου, Ο σαρακοστιανό τραπέζι, το γνήσιον και άνόθευτον, ελεινο τούλάχιστον πού στήνεται την καθαράν Δευτέραν εις την εορτάσιμον τραπεζαρίαν καμμάς έξοχικής έπαύλεως, εν τώ μέσω της πρασινάδας κανενός φιλοξένου κήπου ή επί της θερμής άμμου καμμάς ήλιολούστου ακροθαλασσίας, μάς άπομακρύνει κάπως από τον πολιτισμόν και μάς επαναφέρει πλησιέστερα προς την πρώτην φυσικήν ζωήν. Και δι' αυτό ίσως έχει τόσην άγνότητα, απλότητα, χάριν και ποιήσιν, όσην δέν έχει κανέν από τα πλούσια και πολυσύθητα γεύματα της παγογαλαξ.

Κ' εν πρώτοις, —αυτό ειπε το κυριώτερον, —καταργεί το μαγειρεύμα. “Όλα σχεδόν τα φαγητά πού παρατίθενται εις το ωραίον αυτό τραπέζι, ειπε ωμά όπως μάς τα δίδει ή Μητέρα Φύσις. Και ειπε νωπά, κ' ευωδιάζουν όχι με τας τεχνικάς ευωδίας του πολιτισμένου μαγειρείου, αλλά με τας άγνάς και πολύ δροστικώτερας του άλλου μαγειρείου, του θαυμασιού έργαστηρίου των τροφίμων, το όποιον διατηρεί προς χάριν μας ή μεγάλη Μητέρα πού σ' έεπα. Τα λαχανικά τα σαλατικά, τα όπωρικά, έπικρατούν με τας εύχρόους των όψεις και την άπαράμιλλον δροσερότητά. “Αλλ' εκείνο πού δίδει τον τόνον εις αυτό το τραπέζι, και γαργαλίζει την όσφρησιν, κ' εύφραίνει την ψυχήν, και έξυψώνει, αν θέλετε, την φαντασίαν, ειπε τα θαλασσινά. Τι οικτι-

λιά, τί πλούτος θαλασσινών! Να οι άρχινοι με τα παχεία, τα κόκκινα και γλυκά αυγά, πού αποξημαίνουν με την άβρότητα της γεύσεως και της ευωδίας διά τον κόπον του ανοίγματος και διά τον κίνδυνον των άγκαθιδών... Να οι πίπνες, οι γίγαντες αυτοί των θαλασσινών, με τα μεγάλα, τα ισχυρά όστρακα, με τους μαργαρώδεις χρωματισμούς, τας άπροόδους ιδρώσεις και την ισχυράν όσμην του ιδρώδους... Να τα μύδια, ή συσώρευσις εκείνη όστράκων και λάσπης του βυθού, από την όποιαν, διά κοπιώδους έσκαφής, ανακύπτουν τόσοι νόστιμοι μεζέδες... Να οι άχιβάδες, τα χάβαρα, οι καλόγνωμες, τα κτένια, τα κιδώνια, οι πεταλίδες, λογιών-λογιών θαλασσινά πού όμοιάζουν σαν άδέλφια, με διαφοράς πολύ λεπτάς αλλά και πολύ αισθητάς εις τους καλοφαγάδες... Να τέλος τα στρείδια τάθανατα, οι βασιλείς των θαλασσινών, διά τα όποια ένας ύμνητής των ειπεν ότι καταργούν το βράϊασον μάσημα, και ότι ή απόλαυσις των ειπε ένα φίλημα επί όστράκου λευκοπού, ένα ρόφημα γάλακτος θαλασσίου!

“Α! παρ' όλίγον να λησμονήσω τους άστακούς, τους θαλασσινοϋς αυτούς πανόπλους και σιδηροφράκτους ίππότους, τους έχοντας όμως την καρδιαν τόσο μαλακήν... και τις γαρίδες τις μεγάλες εκείνες πού όμοιάζουν με παιδιά του άστακού, νοστιμώτερα και γλυκύτερα... και τα ποικίλα και πολυώνυμα είδη των καθουριών... και τα κταπόδια και τις σούπιες και... και όλα τα είδη των άσπονηδύλων κατοίκων των θαλασσών, πού μάς έπιτρέπει ή θρησκεία να καταβροχθίζωμεν τώρα την Σαρακοστήν, διότι οι σπονηδωλοί κάτοικοι, με άλλους λόγους τα ψάρια, έξαιρουνται. Και έξαιρουνται, διότι αυτών το κρέας ειπε κρέας... αληθινόν. Έχει αίμα κόκκινον, και το αίμα κυρίως απαγορεύεται την σαρακοστήν. Διά το τραπέζι, βλέπετε, της Καθαράς Δευτέρας, δέν γύνεται οϋτε μία σταγόν. Και από τα ψάρια της θαλάσσης, τ'άδέλφια των πουλιών του άερος, τα όποια ειπε πάλιν άδέλφια των τετραπόδων της γής, δέν έπιτρέπεται να τρώωμεν τώρα παρά ταύτα των, δηλ. το εις τους πτωχούς μόνον απαγορευμένον χαβιάρι, τον λαϊκόν ταραμπάν και το άριστοκρατικώτατον αυγοτάραχον...

“Ένα τραπέζι λοιπόν, αποτελούμενον από αυτά πού σας άράδιασα, δέν έχει και πολλήν ανάγκην φωτίας διά να παρασκευασθή. “Ολίγα θαλασσινά πρέπει να μαγειρευθούσιν, — και αυτά συνήθως την πρώτην ήμέραν έξαιρουνται, — δι' άλλα αρκεί άπλουν ζεμάτισμα, και τα λοιπά τρώγονται ωμά με όλίγας σταγόνας λεμονιού... “Ωμά και τα λαχανικά, τα σαλατικά, τα όπωρικά. Είς το τραπέζι λοιπόν βασιλεύει ή άμύθη ή φυσική.

Διά μίαν ήμέραν έπιστρέφωμεν εις την μακρυήν εκεινην εποχήν, κατά την όποιαν ο Προμηθεύς δέν είχε κλέψη άκόμη το πύρ του Διός και οι άνθρωποι δέν έγνώριζαν μαγειρικήν. Έπιστρέφωμεν εις την ωραίαν ζωήν της πρώτης άνωθρωπότητος, την λιτήν, την άγνήν, την ειρηνηκήν. Των θαλασσινών ή ευωδία, και όταν άκόμη δέν καθήμεθα παρά την άμμόν, μάς μεταφέρει εις το άκραγιάλι, όπου, λέγον, έξησαν τα πρώτα χειρσαία και οι πρώτοι άνθρωποι. Έπιστρέφωμεν εις την φύσιν, την άγαπημένην μας. Και κάθε έπιστροφή εις την φύσιν, ειπε γεμάτη ποιήσιν και χαράν.

Κάπου εδιάρθθη αυτ'ας ήμέρας ότι ο Πατριάρχης μας σκέπτεται να μεταρρυθμίση τα της νηστείας, συμφωνώτερα προς το πνεύμα και τους ύγεινούς όρους της νέας κοινωνίας, και να έπιτρέψη να καταλύωμεν όλην την Σαρακοστήν γάλα και αυγά. Δέν είςεύρω αν ειπε αληθινόν οϋτε αν ή πατριαρχική άδεια θα συμπεριλάβη και την Καθαράν Δευτέραν. “Αλλά και αυτό να γίνη, στοχάζομαι ότι το σαρακοστιανόν τραπέζι δέν έχει να χάση τίποτε από την άγνότητα και την ποιήσιν του. Την ήμέραν εκεινην ταύτα θα έξαιρουνται... ως περιττά το δέ γάλα, το λευκόν και άγρον γάλα, ειμπορεί να συνοδεύη τα στρείδια, τα βαρυστόμαχα, τα όποια με αυτό χωνεύονται εύκολώτατα...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' ΑΓΟΙ ΠΟΥ ΉΣΑΝ ΓΑΤΟΙ

“Ο Μελάνης οϋτε ειδήσιν είχε τί ήταν αυτός ο κυρ Μαθιδς και τί το ξενοδοχείόν του. Και ή “Ηρα, άμα είδεν ότι δέν του έκαιμαν καμμίαν έντύπωσιν εκείνα τα όνόματα, άνεστέναξε βαθύά και του ειπε:

—“Ελησμώνησα, είσαι πολύ μικρός έσύ... Δέν ξερείς ότι... Μάθε το, επί τέλους, ότι τον καιρό τοϋ γέρου κυρ Μαθιδού, πού ήτανε ο παππούς αυτονου έδώ πού βλέπετε, —λοιπόν, εκείνο

“Έφαγα κ' έγω τέτοιου είδους λαγό...

τον καιρό, εις την αύλή του άντικρυνού σπιτιού καθότανε μία γρηά, ή Κυρά-Μιχάλαϊνα, —με τ' όνομα! Λοιπόν, ή Κυρά-Μιχάλαϊνα, ειχε ένα γάτο, γάταρο!... γάτο της Άγκύρας, με ώ-

ραιότατα μακριά μαλλιά, και τον άγαποσε σαν παιδάκι της. Αυτός ήτανε ή χαρά της και ή παρηγοριά της στα γεράματά της... Έτυχε όμως να μαλλώσουν μια φορά ο γέρο-Μαθιδός και ή Κυρά-Μιχάλαϊνα. Και μια μέρα, ο γέρος έτυχε να δ'η την γρηά γειτόνισσα που έκαθότανε στην πολυθρόνα της, κοντά στο άνοιχτό παραθυράκι, με τον γάτο στα γόνατά της, και εκεί που έκαθότανε την επήρε ο ύπνος. Δεν χάνει καιρό ο γέρος, παρά τρέχει και φέρνει έναν κεφτέ, μεγάλο μεγάλο και μυρωδάτο, και τον δείχνει απ' έξω του γάτου. Πηδά ο γάτος από το παράθυρο να πάρη τον κεφτέ, και από τότε δεν τον είδε πια στα μάτια της ή Κυρά-Μιχάλαϊνα... Η μητέρα μου έφαγε από το κρέας εκείνου του γάτου, και με έβεβαίονε πάντοτε ότι ήτανε τρυφερότατο, αν και γατίσιο...

«Φέρνει έναν κεφτέ, και τον δείχνει του γάτου...» (Σελ. 100.)

Το μαλλί του Μελάνη έσηκώθη όρθιο από την τρομάρα.

— Καί... πώς τον έφαγαν;
— Στιφάδο, παιδάκι μου, στιφάδο...

Η Κυρά-Μιχάλαϊνα πέθανε από την λύπη της... και την έκαναν κάποτε και διήγημα με τον γάτο της... Από εκείνη την ήμέραν που έφαγαν οι άνθρωποι, χωρίς να το ξέρουν, τον λαγόν που ήτανε γάτος, κ' έμειναν κατευχρηστημένοι με την νοστιμάδα του, 'ς αυτό εδώ το ξενοδοχείον, από παππού έως εγγόνι, όλοι οι μαγέροι δεν μαγειρεύουν το λαγόν στιφάδο παρά με γάτους... Όλοι οι γάτοι της γειτονιάς άμα πατήσουν εδώ μέσα το πόδι των, γίνονται λαγοί... Καί, φυσικά, τους περιποιούνται πολύ εδώ!

Η τρομάρα και ή φρίκη του Μελάνη, άμα ήκουσε αυτά τα λόγια, δεν περιγράφονται με πένα και μελάνι... Έκαμε να τραβηχθή μακριά από την σύλα. Η Ησα έκατάλαβε το κίνημά του, και έχαμογέλασε πικρά:

— Ναί, είπε και έστήλωσε τα μεγάλα δακρυσμένα μάτια της στα όλοστρογγύλα πράσινα ματάκια του ψιψίνου. Ναί, παιδάκι μου, έφαγα κ' εγώ τέτοιου είδους λαγόν, τον καιρό που είχα δόντια... έμάσησα κ' εγώ πολλά γατίσια κοκκαλάκια! Και όμως, αν και έχω λόγους να έχθρευομαι τους γάτους, γιατί πολλές φορές μ' έχουν γρατσουνισμένη, χωρίς άφο-

μήν, πάλιν πολλές φορές έσυλλογίσθηκα ότι δεν είναι ούτε σωστό ούτε δίκαιον να σ'ας τρώνε οι άνθρωποι με το όνομα των λαγών, αφού λαγοί δεν είσθε. Εγώ αγαπώ την δικαιοσύνη, και πολλές φορές έθύμωσα κ' έσχάθηκα τον κόσμο, άμα άκουα κανένα κύριο να διατάσσει: — «Ένα λαγόν σσιφάδο, και ο άφέντης μου να το άπαντά: — «Έφθασε, κύριε... και να το φέρνι γάτο!.. Και έπειτα, έσύ είσαι μικρός, ώμορφούλης... θα σε συμπαθήσουν οι άνθρωποι... θα καλοπεράσης εις την ζωήν σου... Δεν είσαι έσύ κανένας λιμασμένος παληόγατος των κεραμιδιών, να έχης βαρεθή την ζωήν σου και να μη σε μέλη αν θα πεθάνης... Έσύ άπεναντίας... έσύ άπ' έναντίας θα θέλης να ζήσης, υποθέτω. Και να ζήσης πολλές — πολλές

χρόνια. Έτσι όλα τα καλά μικρά γατάκια αγαπούν την γλυκειά ζωή...»

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Από εκείνη την στιγμή, ή ζωή εις το ράντσο έγινε πραγματικώς θελητική. Η Σελήνη κατ' αρχάς είχε κοπιόση λιγάκι, έως ότου συνήθιση με την τακτικήν έργασίαν. Έπειδή αυτή ήτο ή μικρότερη, την έστελναν να κάμνη θελήματα, να φέρνη την πίπαν του οικοδεσπότου ή το πλέξιμο της μητέρας του. Συχνά, της ήρχετο να μ'ην υπακούση, διότι, ε'ξ ένστίκτου, είχε μεγάλην ιδέαν δια την άτομικήν της αξιοπρέπειαν. Δεν ήτο πλέον τώρα αυτή το κέντρον του κόσμου. Ο ήλιος, ή σελήνη, τα άνθη και τα πουλιά δεν ήσαν πλασμένα αποκλειστικώς και μόνον δια να την διασκεδάσουν. Από ό-λας τας αναμνήσεις που ένυμνούντο εις τον νουν της, ή ανάμνησις του μεγαλείου της, της λατρείας με την οποίαν την έμεγάλωναν, έμεινε όπωσδήποτε. Τώρα είχε γινή ή δουλίτσα όλου εκείνου του κόσμου. Της έφέροντο πολύ καλά, με φιλοστοργίαν μάλιστα, αλλά δεν της έχάριζαν τας άγαρειάς, και, όταν εκάκισνε, καμμιά φορά, κ' εκατέβαζε τα μούτρα της, την έμάλλωναν πολύ αυστηρά.

Σιγά-σιγά, έπειδή ήτο όμολογουμένως έξυπνο κορίτσι, ένόησεν ότι το όλιγώτερον που ήμπορούσε να κάμη δια να ευχαριστή τους καλούς εκείνους ανθρώ-

πους, οι όποιοι την είχαν δεχθή εις το σπίτι των, την είχαν θεραπεύσει και υιοθετήση, ήτο να τους ύπηρετή όσον καλύτερα ήξευρε. Πριν παράση πολύς καιρός, ήρχισε να αισθάνεται ευχαριστήν εις αυτό. «Ένα ευχαριστώ», ένα χαμόγελο, την επλήρωναν και με το παραπάνω, άπορούσε δε και ή ίδια που δεν έπειράζετο πλέον, όταν ήναγκαζετο να τρέχη εις την άλλην άκραν του σπιτιού, ή έως το γαλακτακομείον, δια να μεταδώση καμμίαν διαταγήν, ή να εύρη και να φέρη τίποτε. Να ευχαριστή τους άλλους, να μένη γελαστή και πρόθυμη, — ναί, αυτά ήξίζαν περισσότερο παρά να κακίωη και όχι μόνον τους άλλους, αλλά και τον έαυτόν της να δυσαρεστή.

Αλλά όταν το άλογο, το όποιον ο Τώμ γρήγορα έδάμασε και έγύμνασε, της έδόθη ιδιόν της και κτήμά της, ή Σελήνη ένόμισεν ότι άψήλωσε μια πήχη τουλάχιστον! Το συναίσθημα της ιδιοκτησίας είχε ένα από τα πρώτα, τα όποια φανερόντο εις τα παιδιά. Το είχε δε αυτό ιδιαίτέρως ανεπτυγμένον ή Σελήνη. «Όταν έλεγε «τό άλογό μου» έντόνετο με ένα καμάρι, που έκαμνε τους άλλους να γελούν πολύ. Εις το ράντσο, μέσα εις τας χιλιάδας των ζώων, εκ των όποιων πολλά έμειναν σχεδόν άγρια, που έγεννώντο και άπέθνησαν, χωρίς κανείς πολύ να τα προσέξη, τόσο μάλιστα, ώστε εδώ κ' εκεί έφαινοντο σκελετοί λευκασμένοι και σκόρπια κόκκαλα, τα όποια κανείς δεν έφρόντιζε να μαζέυση, ένα άλογο περισσότερο ή ένα όλιγώτερον δεν έλογαριάζετο διόλου! Συνέβη δε ο Χιονοπούπουλος να είναι έξαιρετικώς εύμορφος, με λεπτάς αρθρώσεις, με θαυμασίαν χαιτήν και ουράν' προς έπιμετρον γρήγορα συνεπάθησε την μικρούλαν του κυρίαν. Τόσον το καλλίτερον δι' αυτήν, — αλλά τόσο το καλλίτερον και δια το άλογάκι, διότι δεν θα το έστελλαν μαζί με τ' άλλα, να πωληθή εις την αγοράν του Άρίου Φραγκίσκου ή του Σικάγρον.

Ο Τώμ είχε παραγγείλη και του έφεραν μίαν σέλλαν δια την προστατευμένην του, και αι δύο μικρούλες έτρεχαν έφικποι, εδώ κ' εκεί, χωρίς κανείς να σκεφθή να τας έμποδίση. Ημπορούσαν όμως να ίππεύουν και χωρίς σέλλαν' έσφιγγαν το άλογο με τα γόνατα, όπως έκαμνε ο Τώμ, κ' έγαντζόνοντο με τα χέρια από την χαιτήν. Η Σελήνη έγινε τόσο πολυμήρ, όσον και ή Μάγγη. Και αυτό της διήχε σε καλό, όπως θα ίδωμεν.

Τώρα που έκαμε παραπολύ κρύα δια να τρυπώνουν εις το «σπίτι» της Μάγγης, αι δύο μικρούλες ήσαν εις άένανον κινήσιν. Ένα έλος, που είχε παγώση από τας πρώτας ήμέρας του Δεκεμβρίου, ήτο καταλλήλοταπον δια να παγοδρομούν. Και αυτού ή Μάγγη έγινε ή διδασκάλα:σα της μικρούλας της φίλης.

Έμεινε ευχαριστημένη από την μαθήτριάν της' διότι ή Σελήνη, συνειθισμένη με όλας τας άσκήσεις, έλαφρά και εύκίνητος, έγινε και πρώτης τάξεως παγοδρομός.

Αλλά και πάλιν με τον Χιονοπούπουλο διεσκέδαζε περισσότερο. Η Μάγγη εύρισκε το άλογό της, τον Λαμπυρίδα, άκόμη ωραιότερον, και αυτό έδιδεν άφορμήν εις συζητήσεις που δεν είχαν τέλος. Τα δύο άλογάκια ήσαν αγαπημένα και σπανίως έχωρίζοντο. Εις την αρχήν, είχαν κρατήση το άσπρο άλογο μέσα εις τον σταυλον, όπου πολύ έστενοχωρείτο, κατόπιν μέσα εις μίαν μαδρωμένην αύλήν, και τέλος το άφρισαν, μαζί με το άλλο εις το λειβάδι. Δεν άπεμακρόνετο πολύ και ήρχετο ευπειθέστατον, άμα το έφώναζον. Γρήγορα είχε λησμονήση τα μεγάλα μακρά λειβάδια και την ώραίαν έλευθερίαν των πρώτων του χρόνων.

Μίαν ήμέραν όμως ο Χιονοπούπουλος έκαμε άταξίεις. Η Μάγγη και ή Σελήνη του κάκου τον έφώναζαν' δεν ήλθεν όμως άλλοτε, πηδηκτός και χρεμετίων από την ευχαριστήσιν. Έξεκίνησαν λοιπόν δια να τον εύρουν. Η Μάγγη ανεγνώρισεν, εις το χιόνι που είχε στρωθή την νύκτα, τα ίχνη των μικροκαμωμένων όπλων του. Χωρίς να το ύποπτευθού, φλυαρούσαι όπως φλυαρούν τα παιδιά, τα όποια έχουν πάντοτε άπειρα πράγματα χωρίς καμμίαν σημασίαν να είπουν μεταξύ των, αι δύο μικρούλες έπροχώρησαν πολύ μακράν.

— Νά τος! έφώναξε με χαράν ή Σελήνη, και ήρχισε να τρέχη.

Ο Χιονοπούπουλος, ίσως ε'ξ αίτίας του ονόματός του, δεν έφαινετο ότι έφοβείτο το χιόνι. Ητο μισοξαπλωμένος κάτω και εκύτταζε την μικρήν του κυρίαν που επλησίαζεν, όνηρός, χωρίς να μεταποισθή από την θέσιν του. Άμα εκείνη έφθασε πολύ κοντά, αυτός άπλωσε το ρύγχος του, δια να τον χαϊδεύσουν, καθώς και δια να λητήση εις την τσέπην της Σελήνης το κομμάτι της ζάχαρης, το όποιον αυτή ποτέ δεν έλησμονούσε να βάλη εκεί προς χάριν του.

— Κύττα τον, τί νόστιμος που είναι!.. Αλλά ή Μάγγη δεν άπήνητησεν. Είχε βάλη το χέρι της εμπρός εις το μέτωπόν και έφαινετο πώς εκύτταζε μακράν, με

φανερών άνησυχίαν. Η Μάγγη να φοβηθή ή ν' άνησυχίση! — αυτό δεν είχε συμβή ποτέ. Η Σελήνη, τουλάχιστον, δεν έβλεπε παρά ένα σύννεφο από σκόνην ή από χιόνι' αλλά, όταν έπρόσεξε καλλίτερα, ήκουσε και αυτή ένα ύπόκωφον κρότον, όπως εκείνον που κάμνει μεγάλον πλῆθος, όταν βαδίζει.

— Δεν πρέπει να χάσωμεν ούτε στιγμήν! είπεν ή Μάγγη. Εγώ είμαι συνειθισμένη περισσότερο από σενα με τ' άλογα, και γνωρίζω να διευθύνω χωρίς ήγία. Σκάλωσε στη ράχι του από πίσω μου, και κρατήσου δυνατά. Κινδυνεύει ή ζωή μας. Αν πέσωμε, έχαθηκαμε. Τα ζώα μεταναστεύουν από την μίαν βοσκήν εις την άλλην, κ' εμείς είμαστε εις τον δρόμον τους.

Η Σελήνη δεν έννοούσε καλά. Είχεν ιδή συχνά άγέλας ζώων από κοντά, και ποτέ δεν είχε δεινοθηθή να

τάς φοβηθή. Δεν είχαν όμως είδησιν τί πράγμα είναι αυτό που λέγεται σταμπέδε, δηλαδή ή πορεία εις πυκνας τάξεις μίας μεγάλης άγέλης, την όποιαν οδηγεί στρατιωτικώς ο ταύρος της. Τίποτε δεν είμπορεί ν' αντισταθή εις την όρμήν της.

Ο Χιονοπούπουλος δεν έφαινετο ευδιάθετος να σηκώση διπλόν φορτίον. Έσηκώθη όμως όρθός, σείων τόσο δυνατά τα δύο κορίτσα με τα άπότομα σκιρτήματα του, ώστε όλιγον έλειψε να πέσουν. Ευτυχώς εύρηκαν την ισοροπίαν των. Η Σελήνη έπρόσεχε παραπολύ να μην πέση, ώστε δεν έπρόφθασε πραγματικώς να φοβηθή ή καρδιά της όμως έντυπούσε πολύ δυνατά. Άμα ο Χιονοπούπουλος έστάθη όρθός, έρρουθούνας δυνατά τον άέρα. Άντελήθη τί συνέβαινε, και ώρμησε ταχύς σαν βέλος. Δεν είχε καν άνάγκην να τον οδηγή-

«Εις το χιόνι τα ίχνη όπλων...» (Σελ. 101.)

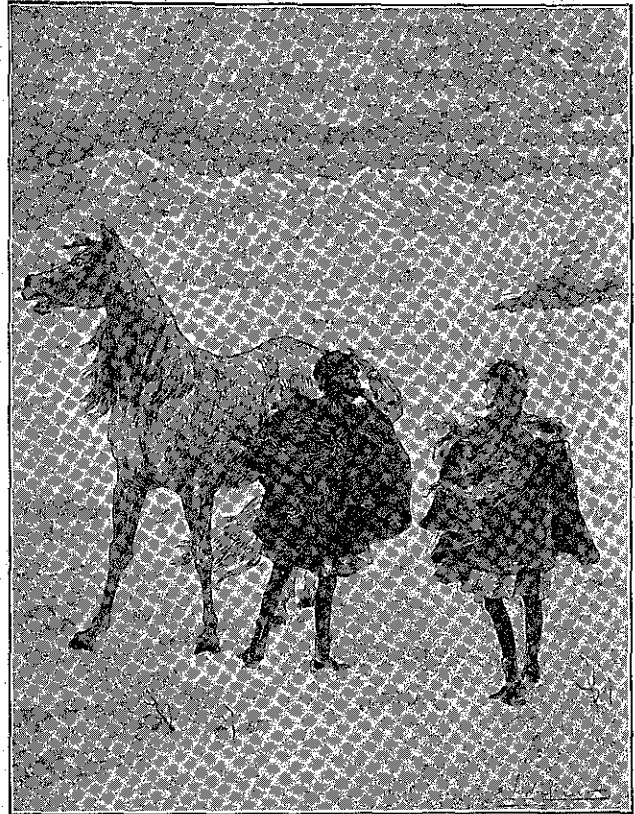
σούν ή να τον ένθαρρόνουν. Διέσχισε το λειβάδι, και μετ' όλιγον εύρέθη έξω από την γραμμήν της κινήσεως της τεραστικής άγέλης. Όταν εύρέθη εις μέρος ασφαλές, έστάθη μόνος του δια να κυτάξη τον σίφωνα που έπερούσεν εις άπόστασιν εκατόν περίπου μέτρων. Το ίδιο έκαμαν και τα δύο κορίτσια. Όπως το άλογο, είχαν γοητευθή και αυτά από το θέαμα. Όλιγον εμπρός από τα άλλα ζώα, ένας μαύρος ταύρος, με σιταρόν λαιμόν, ώδηγούσε την άγέλην, όπως ο στρατηγός τον στρατόν του. Άγελάδες και βόδια, που άνεσήκωναν άνεμοστρόβιλον από χιόνι' έλαφρόν, έπέρασαν, ενώ ή γη άντηγούσε από τα βαρύτατα βήματά των. Έπειτα από όλίγα λεπτά, ή άγέλη είχε διαβή όλη, με μανώδη καλπασμόν.

— Βλέπεις;... Άν είμαστε εις τον δρόμον των ζώων, τίποτε δεν θα μάς έσωζε...

Η Σελήνη δεν άπεκρίθη. Τώρα που ο κίνδυνος είχε περάση, έτρεμε σαν το φύλλο.

Ήσυχος τώρα, ο Χιονοπούπουλος έτράδηξε κατά τον σταυλόν του, σαν καλό άλογάκι που αισθάνεται ότι έκαμε το καθήκον του.

Ο Τώμ έπεριμένε τα δύο κορίτσια όχι χωρίς άνησυχίαν. Ένας κάου-μπόυ, του είχε φέρη την είδησιν ότι αι άγέλαι μετηνάστευαν προς τα χαμηλότερα λειβάδια, όπου το χόρτον είχε άνθέξη περισσότερο εις το κρύο. Έσήκωσεν εις

«Κινδυνεύει ή ζωή μας...» (Σελ. 101, στ' 6'.)

